

## Arrest

nr. 298 141 van 4 december 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS  
Colburnlei 22  
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. STESENS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sedert 2011 op het Belgische grondgebied en werd op 12 mei 2023 door de politie van Westerlo op heterdaad betrapt wegens valsheid in geschrifte.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 mei 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 mei 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Betrokkene werd gehoord door PZ Zuiderkempen op 12.05.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : O.(...)-B.(...)

voornaam : M.(...) A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit: Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2019 dat hem betekend werd op 12.09.2019.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.02.2020 dat hem betekend werd op 17.02.2020 en werd herbevestigd op 01.09.2020.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Zuiderkempen op 12.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart aan PZ Zuiderkempen op 12.05.2023 sedert 29.10.2011 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2011 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart aan PZ Zuiderkempen op 12.05.2023 een vrouw en kind te hebben. Het administratief dossier toont inderdaad dat betrokkene in België getrouwd is op 19.12.2020 te Westerlo. Betrokkene had na zijn huwelijk een jaar de tijd om zich in orde te stellen met zijn verblijf door middel van gezinshereniging. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart een kind in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij een kind te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene verklaart geen ander gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische Problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 2°, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;*

*Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;*

*Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inreisverbod aflevert voor een periode van 3 jaar, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, nu verzoeker op 12 mei 2023, derhalve één dag voor aflevering van het inreisverbod, op heterdaad zou zijn betrapt op feiten van valsheid in geschriften;*

*Dat verzoeker inzake deze vermeende feiten tot op heden niet eens werd verhoord, laat slaan dat schuld van verzoeker in deze is aangetoond;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook niet alleen de rechten van verdediging in deze schendt, nu verzoeker onschuldig is totdat het tegendeel is bewezen, doch tevens het verdere afloop van het strafonderzoek niet eens werd afgewacht;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder stelt dat verzoeker in België weliswaar een vrouw en kind heeft, doch zich niet in orde zou hebben gesteld met diens verblijf door middel van een aanvraag tot gezinshereniging;*

*Dat verzoeker nochtans wel degelijk aanvraag tot gezinshereniging richtte bij verzoekschrift dd. 12 oktober 2022 in toepassing van artikel 10-12 van de Vreemdelingenwet, waarvan de Vreemdelingendienst van de gemeente Westerlo bevestigde dat dit, nadat positieve woonstcontrole werd uitgevoerd, op 7 november 2022 aan de Dienst Vreemdelingenzaken, gezinshereniging, artikel 10 buitengewone omstandigheden, in Brussel, werd overgemaakt;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;*

*Dat verzoeker op 19 december 2020 voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Westerlo in het huwelijk trad met Mevrouw O.(...), S.(...), geboren te (...) op (...), van Ghanese nationaliteit, RRnr. (...), welke over een verblijftitel van onbepaalde duur beschikt;*

*Uit het huwelijk van partijen werden één kind geboren, te weten:*

*- O.(...)-B.(...) M.(...) A.(...) geboren op (...);*

*Dat bij het nemen van een beslissing tot inreisverbod rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst;*

*Dat het derhalve vereist is dat de redenen van openbare orde, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen;*

*Dat verder dient te worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn;*

*Dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:*

*“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.*

*2. de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van*

betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte de verklaring van inschrijving - of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 6, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politionele gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing evenwel enkel verwijst naar een administratief verslag opgesteld door PZ Zuiderkempen, daags voor de aflevering van het inreisverbod, waarin zou worden verwezen naar feiten van valsheid in geschriften, waarvan verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt;

Dat verzoeker geen kennis heeft van deze feiten, hierin niet werd verhoord en er dan ook vanzelfsprekend geen veroordeling desbetreffend is gevolgd;

Dat het dan ook niet aan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid toekomt om afleidingen te maken;

Dat in het verzoekschrift in toepassing van artikel 10-12 van de Vreemdelingenwet bovendien melding werd gemaakt van de recente diagnose van kanker welke werd vastgesteld bij de echtgenote van verzoekster, waartoe chemotherapie werd opgestart;

Het hoeft vanzelfsprekend geen betoog dat de weg welke de echtgenote van verzoekster dient af te leggen, nog een lange weg betreft, waarin zij ondersteuning van haar echtgenoot behoeft, temeer nu hun kind nog een baby betreft en derhalve ook de verzorging van verzoeker behoeft;

Zowel mentaal als fysiek is de aanwezigheid van verzoeker voor diens echtgenote dan ook meer dan noodzakelijk;

Dat het dan ook niet aan verzoeker kan worden verweten dat er mogelijks administratief bij de overheden missing is gebeurd, terwijl bevestiging werd toegezonden dat na positieve woonstcontrole het dossier ter beoordeling aan de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid werd overgemaakt op 7 november 2022, derhalve meer dan een half jaar geleden;

Dat de bestreden beslissing dan ook de Rechtspraak van het Hof van Justitie schendt waarin het begrip openbare orde wordt gepreciseerd en veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C/493/01, Jurisp. Blz I 5257 § 66);

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof tevens dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Een strafrechtelijke veroordeling an sich volstaat zelfs niet eens, er dient tevens te worden aangetoond dat de betrokken persoon dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadan Ridvan t. Belgische staat);

In casu werd zelfs niet een de schuld vastgesteld!

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat verzoeker hoegenaamd geen actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid vormt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geheel ten onrechte tot het besluit komt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving;

Dat verzoeker verder reeds sedert 2011 in België verblijft, alhier in het huwelijk trad en diens zoontje werd geboren;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote, diens langdurig verblijf in België, de medische toestand van diens echtgenote en het feit dat zijn zoon alhier werd geboren;

Dat heropstart van het huwelijk/gezinsleven in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumain is....

Dat het uiteraard niet kan opgaan dat de rest van het gezin zich elders zou vestigen en het verzoeker diens zieke echtgenote en zoon zou dienen achterlaten in België zoals door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid word gesuggereerd; Dat dergelijke redenering zeer grof is;

*Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen, temeer nu er letterlijk wordt gesteld dat er geen verzoek tot gezinshereniging zou zijn ingediend, hetgeen manifest onjuist is; Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"*

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

*"Dat afwijzing onvermijdelijk een schending betekent van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;*

*Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;*

*Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;*

*Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;*

*Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);*

*Dat verzoeker op 19 december 2020 voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Westerlo in het huwelijk trad met Mevrouw O.(...), S.(...), geboren te (...) op (...), van Ghanese nationaliteit, RRnr. (...), welke over een verblijftitel van onbepaalde duur beschikt;*

*Uit het huwelijk van partijen werden één kind geboren, te weten:*

*- O.(...)-B.(...) M.(...) A.(...) geboren op (...);*

*Dat terugkeer van verzoeker naar diens land van herkomst dan ook een ernstige schending van artikel 8 EVRM zou inhouden;*

*Dat ook als dusdanig werd beslist in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 oktober 2021, gekend onder nummer 261.780, hetgeen stelt als volgt:*

*"In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee zou brengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 4,5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.*

*Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen."*

*Dat een inreisverbod van 3 jaar dan ook in die mate artikel 8 van de Vreemdelingenwet schendt dat verzoeker de facto diens zoon tijdens zijn eerste levensjaren niet meer zal zien opgroeien;"*

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

*"Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;*

*Dat één en ander uiteraard een ernstige schending inhoudt, zowel op artikel 8 EVRM, als op art. 7,1, art. 9 en art. 16.1 van het Kinderrechtenverdrag;*

*Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid hieraan evenwel voorbijgaat;*

*Dat het EVRM, en in casu meerbepaald artikel 8 EVRM precies werd ondertekend om alle mensen het recht te verlenen hun partner te kiezen en een gezin uit te bouwen;*

*Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt;*

*Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen; Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;*

*Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);*

*Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in diens land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven kan leiden;*

*Dat afwijzing niet alleen een schending van artikel 8 EVRM betekent doch ook in hoofde van het kind van verzoeker een schending van:*

- *artikel 7,1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:  
"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd..."*
- *artikel 9 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:  
"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders tegen hun wil..."*
- *artikel 16.1 van het Verdrag van 20.11.1989 inzake de rechten van het kind:  
"Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar privé-leven, in zijn of haar gezinsleven..."*

*Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;*

*Dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;*

*Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;"*

Als bijlagen bij het verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van zijn aanvraag 'gezinshereniging' op basis van artikel 12bis die hij op 12 oktober 2022 indiende bij de gemeente Westerlo en een e-mailbericht van de gemeente Westerlo dat deze aanvraag werd doorgezonden naar de Dienst Vreemdelingenzaken (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat het eerste middel niet-ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen, die overigens betrekking hebben op het verblijfsrecht van familieleden van Belgen of van burgers van de Europese Unie, toegepast zouden kunnen worden in onderhavige casus. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen

dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden inreisverbod kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)"*

Verzoeker betwist in zijn middelen nergens het gegeven dat de beslissing tot verwijdering (bijlage 13) van 13 mei 2023, waartegen geen beroep werd ingesteld, geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag. Verzoeker betwist evenmin de pertinente vaststellingen dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 12 september 2019 en op 17 februari 2020 werden betekend, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was om het terugkeerbesluit van 13 mei 2023, in toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling, gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

2.9. In zijn eerste middel gaat verzoeker in op de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing, waarbij hij de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt de verdere afloop van het strafonderzoek niet te hebben afgewacht en stelt dat hij onschuldig is tot het tegendeel is bewezen en dat hij over deze feiten niet werd verhoord.

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 mei 2023 te Westerlo op de openbare weg werd geïnterpelleerd door de politie en op heterdaad werd betrapt wegens rijden zonder rijbewijs en illegaal verblijf. Bij die gelegenheid legde verzoeker immers een (valse) Spaanse verblijfskaart en een (vals) Spaans rijbewijs voor.

2.11. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt, vormen de openbare orde-overwegingen enkel een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet werd aangevochten. De Raad merkt op dat het thans bestreden inreisverbod niet gestoeld is op artikel 74/11, §1, derde of vierde lid, van de vreemdelingenwet, zodat de feiten die in het proces-verbaal van 12 mei 2023 werden opgenomen enkel

meespelen in het kader van de “specifieke omstandigheden” om de duur van het inreisverbod vast te stellen, maar als dusdanig geen motief vormen om hem al dan niet een inreisverbod op te leggen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

*“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:*

*Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Zuiderkempem op 12.05.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften.*

*Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

In zoverre verzoeker in zijn eerste middel verwijst naar het strafrechtelijk vermoeden van onschuld, dient te worden opgemerkt dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Daargelaten de vraag of verzoeker specifiek naar aanleiding van de feiten van rijden zonder rijbewijs en valsheid in geschriften werd verhoord, blijkt uit het administratief verslag dat hij wel de gelegenheid kreeg om zijn familiale situatie uiteen te zetten en toe te lichten waarom hij in België wenst te blijven en niet wil terugkeren naar zijn land van herkomst. In die zin werd wel rekening gehouden met de “specifieke omstandigheden” die door verzoeker werden aangehaald tijdens zijn gehoor. Uit het administratief verslag blijkt niet dat verzoeker tijdens dit gehoor melding maakte van de gezondheidstoestand van zijn partner die een kankerbehandeling zou moeten ondergaan, zoals verzoeker in zijn middel schetst.

Verderop in zijn middel houdt verzoeker een uiteenzetting over artikel 43 van de vreemdelingenwet en artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, waarna hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Zoals reeds werd aangestipt, is de verwijzing naar regelgeving en rechtspraak betreffende (familieleden van) burgers van de Europese Unie *in casu* echter weinig dienstig aangezien verzoeker familielid is van een derdelander.

2.12. Verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij aanvoert dat de bestreden beslissing een onzorgvuldigheid bevat omdat hij wel degelijk een regularisatie-aanvraag had ingediend naar aanleiding van zijn huwelijk met zijn Ghanese partner O. S. Blijkens het administratief dossier richtte de raadsvrouw van verzoeker op 12 oktober 2022 immers een aanvraag aan de burgemeester van de gemeente Westerlo op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet (Verzoekschrift bijlage 3). Deze aanvraag werd op 7 november 2022 door het gemeentebestuur aan de gemachtigde van de staatssecretaris overgemaakt (Verzoekschrift, bijlage 4). Bovendien werd tijdens het gehoor door de politie van Westerlo *in fine* gesteld dat er “een dossier lopende (zou) zijn”.

De vraag rijst of deze onzorgvuldigheid de onwettigheid van de beslissing in haar geheel tot gevolg heeft. Verzoeker toont tot nader order niet aan dat het indienen van een regularisatie-aanvraag tot gevolg heeft dat geen verwijderingsmaatregel zou kunnen worden getroffen of dat niet langer een inreisverbod zou kunnen worden opgelegd. Bovendien blijft verzoeker - zelfs indien het thans bestreden inreisverbod van 13 mei 2023 zou worden vernietigd - het voorwerp van het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat hem op 16 februari 2020 ter kennis werd gebracht. Vermits verzoeker niet aantoonbaar is dat hij de Schengenzone sedertdien heeft verlaten, is het tijdvak van dit inreisverbod zelfs nog niet ingegaan, zodat verzoeker belang ontbeert bij zijn kritiek. Verzoeker toont ook niet aan dat hij niet bij machte is om vanuit zijn land van herkomst op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of de opschorting van de hem opgelegde inreisverboden te vragen en zich middels een visum gezinshereniging opnieuw legaal toegang te verschaffen tot het Belgische grondgebied. Naar aanleiding van de door verzoeker geciteerde bepalingen uit het IVRK, dient te worden aangestipt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat een verderzetting van zijn onregelmatige verblijfssituatie in België het (hoger) belang van zijn minderjarig kind zou dienen.

2.13. Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn recht op gezinsleven. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*



2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Onderhavige zaak betreft een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. In een dergelijk geval dient, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn derde middel, geen toetsing te worden doorgevoerd aan de hand van de elementen uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Verzoeker zet uiteen dat hij op 19 december 2020 in het huwelijk trad met zijn Ghanese partner die over een geldige verblijfstitel beschikt en dat op 29 maart 2022 een zoon werd geboren. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM het volgende gesteld:

*"Betrokkene verklaart aan PZ Zuiderkempem op 12.05.2023 sedert 29.10.2011 in België te verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene sedert 2011 in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.). De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Betrokkene verklaart aan PZ Zuiderkempem op 12.05.2023 een vrouw en kind te hebben. Het administratief dossier toont inderdaad dat betrokkene in België getrouwd is op 19.12.2020 te Westerlo. Betrokkene had na zijn huwelijk een jaar de tijd om zich in orde te stellen met zijn verblijf door middel van gezinshereniging. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart een kind in België te hebben: in het administratief verslag*

*verklaart hij een kind te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid.”*

Wat de bescherming van verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kind betreft, is het een belangrijk element dat dit privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van minstens één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van dit privé- of gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn gezins- of privéleven in België zou doorwegen op zijn illegale verblijfssituatie in België.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door het uiterst precaire privé- en gezinsleven van verzoeker ondergeschikt te achten aan de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde en bijgevolg een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing een onzorgvuldigheid bevat waar wordt gesteld dat er geen regularisatie-aanvraag bij de bevoegde overheid zou zijn ingediend, aangezien dit wel degelijk blijkt uit het administratief dossier en de bijlagen bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4). Zoals gezegd, toont verzoeker echter niet aan dat het indienen van deze aanvraag hem een verblijfsrecht zou verschaffen en hem zou vrijstellen van de verplichting om gevolg te geven aan de hem eerder betekende verwijderingsmaatregel en inreisverbod.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat hij zijn zoon gedurende zijn eerste levensjaren niet zou zien opgroeien. Eerder werd reeds aangehaald dat dit aangevoerde nadeel niet enkel het gevolg is van de thans bestreden beslissing. Zelfs indien het thans bestreden inreisverbod van 13 mei 2023 zou worden vernietigd, blijft verzoeker het voorwerp van het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat hem op 16 februari 2020 ter kennis werd gebracht. Vermits verzoeker niet aantoont dat hij de Schengenzone sedertdien heeft verlaten, is het tijdvak van dit inreisverbod op heden zelfs nog niet ingegaan, waardoor verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek tegen de thans bestreden beslissing.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat het bestreden inreisverbod niet deugdelijk werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat de gegeven motieven in kennelijke wanverhouding zouden staan tot het besluit en dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar *in casu* disproportioneel zou zijn.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN